

Vida de Maria (XIII): Els anys de Natzaret

A Natzaret, el Senyor va viure diversos anys de vida tranquil·la i ordinària. Van ser anys de treball, oració i vida en família amb Maria i Josep. Així ho relata la tretzena entrega d'aquesta vida de Maria.

Després d'haver narrat la troballa del nen Jesús entre els doctors del Temple, l'Evangeli continua: *Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. La seva mare conservava tot això en el seu cor. Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes* (Lc 2, 51-52).

En dos versets de l'Evangeli es resumeixen divuit anys de la vida de Jesús i de Maria. Anys en què la Sagrada Família fa una vida com la dels altres habitants de Natzaret, i plena d'amor. Anys decisius en l'epopeia de la Redempció, que el Verb encarnat estava ja portant a terme per mitjà de l'obediència i del treball, en el context d'una vida corrent.

Aviat va quedar enrere aquell succés del Temple, però les paraules que llavors els va dir Jesús van oferir tema de meditació constant a Josep i a Maria. Van percebre amb nova claredat el sentit de la vida de Jesús a la terra, tota abocada al compliment de la missió que el Pare celestial li havia confiat. I, encara que va haver de deixar una empremta profunda a les seves ànimes, la vida a Natzaret va prosseguir com sempre.

Cada jornada portava el seu propi afany. Les tasques de Maria eren les d'una mestressa de casa: caminades a l'única font del poble per omplir el cànir d'aigua fresca; pastar la farina i portar-la al forn per fabricar el pa de la setmana, i mantenir net i agradable l'habitatge, servint-se potser també de senzilles flors que donaven color i aroma a l'ambient; filar la tova llana i el suau lli, i teixir després les peces necessàries, ocupar-se de les compres imprescindibles quan arribava al poble un venedor ambulat pregonant la seva mercaderia... Mil tasques domèstiques que Maria realitzava com les altres dones del llogaret, però amb un immens amor.

Quan el Nen era encara petit, acompanyaria a la seva Mare en les feines de casa o en els desplaçaments per la vila. A mesura que va anar creixent, passaria més temps amb Josep. Durant els anys que ara ens ocupen, començaria a ajudar en la seva feina, que era abundant. El taller de Josep era com altres d'aquells temps a Palestina. Potser era l'únic de Natzaret, un poble petit. Feia olor de fusta i net. Els treballs que es realitzaven eren els propis de l'ofici d'artesà, com ho explica l'Evangeli, en el qual es feia una mica de tot: construir una biga, fabricar un armari senzill, arreglar una taula o una teulada, passar la garlopa a una porta que no encaixava bé... Jesús, primer adolescent i després jove, va aprendre de Josep a treballar bé, amb cura en els detalls, amb un somriure acollidor per al client, cobrant el just, tot i donant facilitats de pagament a qui passava per una temporada de dificultats econòmiques.

Un dia, Josep va morir. Jesús havia crescut, ja podia fer-se càrrec de la casa i tenir cura de la seva Mare. Maria i Jesús plorarien en afrontar aquest tràngol, mentre el Sant Patriarca, acompanyat molt de prop pels seus dos grans amors, expirava en pau. Havia complert la seva missió.

Amb la mort del Patriarca, la Mare i el Fill van estrènyer encara més la seva intimitat. Quantes vegades el recordarien en les seves xerrades a soles, o amb altres membres de la família, en les llargues vetllades d'hivern, al costat de la llar! I anirien esmicolant

tants detalls d'oblit de si, de servei als altres, que constituïen l'entramat de la vida de Josep l'artesà.

A la tranquil·la pau d'aquella casa, Maria va continuar amb les seves tasques de sempre: cuinar i rentar atuells, moldre i pastar la farina, cosir les peces de Jesús i les seves pròpies, rebre amb un gest amable a les persones que acudien a visitar-la... Cada cop amb més amor, ja que tenia a prop, molt a prop, al seu costat, a Qui és la Font de l'amor. Tanmateix, la seva vida no cridava l'atenció de parents i veïns. Ni tan sols la seva dolçor i la seva delicadesa, que atreïa a tots i feia que tots se sentissin a gust al seu costat. Perquè eren com la rosada, que dona frescor i color als camps, i tot just s'arriba a veure.

I mentre Jesús creixia i treballava, *la seva mare conservava tot això en el seu cor* (Lc 2, 51), ponderant i meditant, fent de cada ocasió tema del seu diàleg ininterromput amb Déu.

J.A. Loarte